Завчено, навіть якось ніби книжно,
розповіда прочанам провідник
про те, як полум'я з'їдало хижо
собор і як престольний хрест поник
від лихолетного Люфтвафе смерчу,
як шал вогню трощив усе і жер
І гімном лютим нищення і смерті
Ревів з органу стоголосих жерл…
Лишились стіни — ні дверей, ні даху,
Собор став сквером за десятки літ,
дріма дідусь на лавці й мирні птахи
збирають зернята із сірих плит…
Та от вже поруч, де сліди похмурі,
Новий собор в небесний звівся верх,
Над папереттю на цеглянім мурі
Архистратиг Диявола поверг.
Дивлюся я, й скорбота серце точить,
ляга на душу смуток, наче тінь:
коли ж на Україні, правий Отче,
зведуться глави знищених святинь?